

PÁTEK

19. ZÁŘÍ 2008

Po týdnu stráveném na hodinách AVIDu vystoupím z trolejbusu do prosluněného dne. Celý týden jsem tam seděl s pečlivě ořezanou tužkou a ještě pečlivěji ořezanou záložní tužkou a naleštěným sešitem a zbrusu novými deskami. Týden jsem seděl, jako by mi vrazili do prdele pravítko, soustředěně jsem poslouchal přednášející a ze všech sil se snažil předstírat, že je to naprosto normální.

Konečně je víkend a máti příroda vypadá, že nás potěší ještě posledním zábleskem léta.

Starej Teo by to bral jako záminku se pořádně odvázat.

Jenže tentokrát nevyrazím ke Calebovi, ale s tunovým batohem napěchovaným knihami se vydám popraskanými ulicemi SeaTacu. Hlavou mi víří periodická tabulka prvků a nejsem schopný vytěsnit myšlenku, že vzorec pro kalcium fosfát je $C_3(PO)$, i když ve skutečnosti je to $Ca_3(PO_4)_2$. A nadávám si, že jsem tenkrát vzdal snahu najít sloučeninu, jejíž vzorec bude co nejvíc znít jako R2-D2.

Teď se chystám ponořit do tajů lineárních rovnic na algebru dvojku. V pokročilé angličtině rozebírají už druhou

knihu. *Peklo z Danteho Božské komedie*. Do neděle potřebuju přelouskat osm kapitol. Na pokročilé dějiny Spojených států musím přečíst šest kapitol z knihy o historii amerického lidu a napsat esej o koloniálním povstání.

A navíc si musím do debatního kroužku připravit argumenty pro a proti souzení nezletilých jako dospělých. Debatní kroužek je další z předmětů, na které v rámci AVIDu chodím. *Všichni budou debatovat. To je pravidlo číslo jedna*. A ještě musím mít všechny papíry ve svém tříkroužkovém pořadači pečlivě srovnány. Paní učitelka Haysová z debatního kroužku mi ho každý den kontroluje. Nejspíš ho bude kontrolovat do té doby, než ji přesvědčím, že jsem mistrem světa v organizaci.

Paní Bradleyová mě varovala, že to bude intenzivní. Jako když se snažíte naskočit na kolotoč, který se točí rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. Pořád se natahujete a naskakujete a kolotoč vás v jednom kuse shazuje. Jednou se ale otáčení konečně zpomalí dost na to, abyste si mohli v poklidu nastoupit.

Teď se mi zrovna ze všeho toho točení motá hlava, ale rozhodl jsem se, že paní Bradleyové budu věřit.

Cestou domů se zastavím na verandě. Než otevřu vchodové dveře, nadzvednu víko poštovní schránky a sáhnu dovnitř. V dlani mám nějakou složenku, pár reklam a obálku z pugetske střední.

Posadím se na schod a otevřu dokument AVIDu určený rodičům. Jsou v něm vyjmenované věci, co mají mamí a papí dělat, aby mě podpořili. Co všechno mi mají slíbit.

Otočím na druhou stránku. Vytáhnu z batohu propisku. Očima vyhledám podpisový řádek. Na tuhle chvíli jsem se dlouho připravoval. Jasně a čitelně napíšu *Daniel Avila*. Pak

připíšu *Rosario Avilová* – velké R a velké A, zbytek je jen změt klikyháků.

Nechci, aby rodina věděla, že chodím na hodiny AVIDu. Pro mamku byla vysoká odjakživa ta nejdůležitější na světě. Hodně si slibovala od Mannyho. Ten se ale rozhodl jít do armády. Xochitl je z nás nejchytřejší, ale má za to, že ji vysoká jen zpomalí v rozletu. Brácha a ségra mamí zklamali, protože na vysokou vážně měli. Já jsem nikdy nepůsobil moc nadějně, takže nestojím o to, aby najednou začala doufat, a já ji pak stejně zase jen zklamal.

Možná ale taky tajnůstkařím hlavně proto, že pokud to kolosálně poseru, bude pro mě jednodušší se na všechno vykašlat, protože nikdo nebude vědět, že jsem se vůbec snažil na vysokou dostat.

Nacpu si dokument do batohu.

A než se vydám dovnitř, pošlu zprávu Wendy. Ta mi bleskově odpoví.

PÁ 19 ZÁŘ 15:37

Teo: Kterej předmět máš nejradši?

Wendy: Pokročilou fyziku. Jinak v zásadě cokoli přírodovědného.

Wendy: A taky tak trochu žeru našeho dějepisáře. Co ty?

Teo: Nvm... školní rok teprve začal

Wendy: Jo a ještě hudebku. Hraju na tubu.

Teo: Lol tak teďš mě rozsekala

Wendy: Hraju na tubu, Theodore.

Teo: Tak to je

Wendy: Hustý? Boží?

Teo: Hustý a boží a taky trochu
Wendy: ?
Teo: Roztomilý
Wendy: Ta tuba?
Teo: Ty
Teo: Že hraješ na tubu
Wendy: Jůů. Seš sladkej. Musím běžet.
Teo: Já taky, musím se vrhnout na čtivo